

jeg vilde have sat den største Pris paa at faa med. Mener man som det ærede Medlem paa den anden Side, at Loven ikke er et Fremstridt, ja selvfølgelig, saa tager man ikke Loven, saa stemmer man ganske rolig for Ændringsforslaget og derved i Gerningen imod Loven, men mener man, at Loven, selv naar dette ikke vedtages, er et Fremstridt, maa man finde sig i at undvære dette. Vil man ikke desto mindre stemme for Ændringsforslaget og dermed mod Loven, kan man maaske i sine egne Tanker mene at have gjort en stor Handling og Bedrift, men efter min Mening er det af den Art Bedrifter, som det er faare uønskeligt at blive fri for mere end hidtil. Derfor staar Spørgsmaalet paa, om Loven er et Fremstridt eller ikke er et Fremstridt. Derom er der nu de fleste Meninger. Fra nogle Sider bestrides det, at det er en god Lov, og siges, at det vil være ligesaa godt eller bedre at være fri for den. I den Henseende skal jeg kun sige, at det forekommer mig, at der dels i Udvalgets Betænkning, dels af den ærede Minister og dels fra Ordførers Side, for ikke at tale om et andet Medlem af Udvalget, er fremhævet, hvad det er for Fordele, der vindes ved Loven og overfor disse Udtalelser, som ere saglige og begrundede, staar der almindelige personlige Udtalelser som disse, at man tror ikke, at der vil vindes noget, at man tror, at man lige saa gerne vil være fri derfor o. s. v. Seg vil ikke nu igen gennemgaa de Fordele, der vindes ved Loven. Hade ærede Medlemmer lagt Mærke til, hvad der tidligere er sagt derom, behøves det ikke, og har man ikke tidligere tillagt det nogen videre Betydning, vil det ikke kunne nytte, at jeg i dette Øjeblik gentager det. Derfor har jeg endnu kun en Bemærkning at gøre, desværre maa jeg ogsaa særlig adressere den til det ærede Medlem for Ribe Amts 3dje Valgkreds (Bust). I sin overordentlig store Behagelighed imod mig endte han ogsaa med at tale om det smukke Billede af to gamle Provisorister, som saaledes nu gik Arm i Arm sammen eller noget lignende. Jeg skal i den Anledning sige til det ærede Medlem, at jeg veed med mig selv, at jeg har gjort, hvad jeg kunde, og maaske mere end adskillige andre, for at forebygge, at vi overhovedet gik ud i de provisoriske Tilstande, og jeg tør ogsaa vidne for mig selv, at jeg har gjort mere end adskillige for at komme ud af de provisoriske Tilstande; efter at vi nu en Gang ere komne ind deri. Hvis det ærede Medlem i den Henseende kan paaberaabe sig Handlinger baade for at forhindre, at vi kom ind i Provisorierne,

og sigtende til at føre os ud af Provisorierne, vil jeg opfordre ham til at nævne disse Handlinger, men kan han ikke det, skal han ikke være saa rast med at slaa om sig med saadanne Beskyldninger og saadanne Benævnelser, som han tillod sig at henvende til mig.

Bust: Jeg vil sige til det ærede Medlem, der nu satte sig, at denne Diskussion med det ærede Medlem om Provisoriet have vi haft før i dette Ting, men det er altid endt med, naar vi diskuterede med det ærede Medlem, at han saa svøbte sig ind i sin Toga og fortalte os, at han stod paa et saadant Sted, at han ikke kunde sige sin Mening rent ud. Det er jo et Vidnesbyrd om, at det nationalliberale Parti og den Grundlov, de have været med til at give os, saaledes som den er, har bevirket, at det er af Regeringen afhængige Embedsmænd, som ere komne til at sidde her i denne Sal, og naar man gaar dem paa Klingen, for at de skulle sige deres Mening, saa krybe de ind i deres Sneglehus og sige: Vi kunne ikke sige det, fordi vi staa i en Stilling, som forbyder os at sige det frit. Derfor har jeg aldrig faaet noget klart Begreb om, hvorledes det ærede Medlem fra Viborg (Klein) stillede sig til Provisorierne, og vi have heller ikke faaet det af hans Udtalelser i Dag. Det ærede Medlem sagde, at han havde gjort, hvad han kunde, for at vi ikke skulde faa Provisoriet, og for at vi igen kunde komme ud deraf. Men kunne vi ikke faa at vide, hvorledes det ærede Medlem fra Viborg stiller sig, klart og bestemt, f. Eks. overfor provisoriske Finanslove? Naar vi rette det Spørgsmaal til ham, skulle vi se, at det ærede Medlem kryber ind i sin røde Dømmerkaabe; det kunne vi ikke faa at vide. Naar det ærede Medlem rettede det direkte Spørgsmaal til mig, hvad jeg har gjort i saa Henseende, saa kan jeg gerne sige det. Jeg sad som Medlem af Fællesudvalget i 1885, da vi om Matten henad Kl. 12 arbejdede paa en Finanslov, men da var der et Medlem af Udvalget, en æret Landstingsmand, som slog i Bordet og sagde: 3 Millioner inden Kl. 12, ellers faa vi Provisoriet. Jeg veed ikke, om den Mand, der gaar gennem den Forfatning, som det ærede Medlem er saa glad ved at have skaffet os, er af en saadan Bestaffenhed, at vi, som ere blevne kaldede til at forhandle Fædrelandets Anliggender, skulle, naar der bliver taget paa os med saadanne Hænder, krybe til Korset. Nej, saa tror jeg ikke, der er nogen Oppreisning for Danmarks Frihed, naar det skulde gaa saaledes. Jeg gjorde,